

Odmey iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred škofljo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1-50.

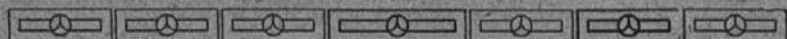
Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1*50**. Naróča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via dell' Annunziata 1.**

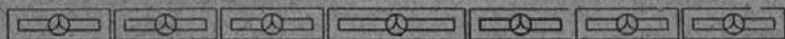
Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim, via dell' Olmata 16.**

Vsebina številke meseca mal. travna:

Sadovi preosnov Nj. svetosti Pija X. glede prejemanja svetega obhajila na afriških misijonih. — Vtisi potovanja iz Gardaie do Elgoleje (Sahara). (Konec sledi.) — Iz apostolskega vikarijata Južna-Nyanca. — Obrežje slonovih kosti. — Ustanovitev postojanke Koga. — Kratka misijonska poročila. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Praktični migljaji za dobrotnice afriških misijonov. (Konec.) — Popolni odpustek. — Nepopolni odpustek. — Sliki: Tri male prvoobhajanke. — Afriški misijonar na kameli.

Križni odpustki!

Kakor znano, je Njegova Svetost papež Pij X. v zasebni avdienci dne 14. malega travna 1909 duhovnikom*, ki so podporni udje Družbe sv. Petra Klaverja, podelil oblast, z dovoljenjem svojega škofa blagoslavljati s križnimi odpustki rožne vence z navadnim križcem. To je vzela na znanje tudi kongregacija S. Oficio dne 22. velikega srpana 1910. — To dovoljenje so dali za svoje škofije: škof v **St. Pölten, v Bazel-Lugano, v Brnu, St. Gallu, Tridentu, Litomericah, Monakovo-Brežah, Metz, Lincu, Kolinu, Krakovu.**

* Podporni ud Družbe sv. Petra Klaverja postane vsak duhovnik, ki se zaveže, da bo vsako leto vsaj enkrat pridigal v prid misijonom, da bo vpeljal in vodil „Misijonsko zvezo“, ali da bo vsaj letno daroval 5.K. Prosi se, da bi se zglašili pri deželni centralah (v Solnogradu, Monakovem, Vratislavi in Zugu) in zraven tudi naznanili, na kakšen način da hočejo podpirati družbo.

Tri male prvoobhajanke.

Sadovi preosnov Nj. svetosti Pija X. glede prejemanja svetega obhajila na afrikanskih misijonih.

(Izvrševanje odredb „Sacra Tridentina Synodus“ in „Quam Singulari“.)

Predavala grofica M. T. Ledóchowska v poljskem, francoskem in belgijskem damskem odseku evharističnega kongresa na Dunaju 1912.

Preosnove, ki jih je naš sveti oče Pij X. vpeljal z ozirom na prejemanje sv. obhajila, donesle so tisočem kristjanov večno pomlad v to solzno dolino ali bolje rečeno, dale so jim nekak predokus za nebesa. „Dolgo je trajala zima, čas suhega kruha.“

(Iz. 30, 20.) Kako lepa je zemlja, odkar smemo lajiki uživati vsak dan nebeški kruh! Kako hvaležni moramo biti zato Piju X., da je razodel celemu svetu jasno izgovorjeno voljo našega v najsvetejšem zakramentu skritega Boga! — Naj bi li to srečo uživali le kristjani onih dežel, ki so že stoletja prepojeni s krščanskim duhom, ali naj jo občutijo in cenijo tudi novi izpreobrnjenci na misijonih?

Razmere teh in onih so zelo različne, in na prvi pogled bi mislili, da preosnove Pija X., posebno odredbi „Sacra Tridentina Synodus“ in „Quam Singulari“, ne bodo dosti izpremenile števila obhajil v misijonskih deželah.

Zatorej sem mislila, da započnem koristno in obenem tolažilno delo, ko sem pred nekoliko meseci povabila vse apostolske vikarje in prefekte v Afriki, da bi to vprašanje pojasnili. To je imelo namen pomnožiti zmagoslavje najsvetejše evharistije in našo hvaležnost napram evharističnemu papežu. Prosila sem prečastite predstojnike misijonov, če bi mi hoteli podati splošen pregled o prejemanju sv. obhajila

na misijonih, posebno pa še o uporabi odredbe „Quam Singulari“. Tako bi mi naj bilo mogoče predložiti letošnjemu evharističnemu kongresu posnetek iz njih odgovorov. Mnogi so bili tako prijazni, da so odgovorili na moja vprašanja in dostavili še nekoliko besed o uporabi odredbe „Sacra Tridentina Synodus“. To me je usposobilo, da sem sestavila kratko poročilo o prejemanju sv. obhajila odraslih in ne-odraslih zamorcev. Poročilo zasluži od strani kongresnih udeležencev dobrohotno uvaževanje radi visokih oseb, kojim se imam zahvaliti za njega.

Obravnavale se bodo sledeče točke:

I. Večkratno obhajilo pri zamorcih (učinek odredbe „Sacra Tridentina Synodus“), dotična statistika.

II. Uporaba in učinek odredbe „Quam Singulari“, to-zadevna statistika.

I.

Nj. svetost Pij X., oče vseh narodov zemlje, so dobro vedeli, da je ubogim, šele za Kristusa na novo pridobljenim zamorcem potrebno kolikor mogoče pogosto obhajilo, da jih varuje pred napadi hudega duha, ki rjove od gnjeva, ker je bilo toliko žrtev izrganih njegovim krempljem. Misijonarji v Afriki so to mogoče še bolj vnaprej slutili, ko dušni pastirji civiliziranih dežel. Odredba „Sacra Tridentina Synodus“ dala jim je prosto roko. S kakšnim hrepenenjem se je zategadelj razširila od enega do drugega konca črne zemlje in bila s čudovito hitrostjo prestavljena v nebroj jezikov in narečij in povsod prišla v veljavo! To mi pišejo enoglasno vsi apostolski vikarji.

In črni kristjani? Ravnotako se niso dali prositi, kakor mi belci. „Pridite k meni vsi, ki ste lačni, in jaz vas bom nasitil, in ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vas bom poživil, dal vam mir in tolažbo.“ Te malokaterim jasne besede našega Gospoda so novoizpreobrnjenci v Afriki dobro umeli, ravnotako dobro ko kristjani, ki so bili v naši sveti veri rojeni in vzgojeni, nekateri še celo bolje! A pustimo besedo misijonarjem!

„Od onega blagoslovljenega dne“ (ko je bila objavljena odredba „Sacra Tridentina Synodus“), piše škof Munsch, apostolski vikar v Bagamoyo, „je število obhajil in raditega spovedi tako naraslo, da so naši patri v zadregi. Mnogokrat so takorekoč oblegani in radi prevelikega števila spovedancev prisiljeni, preložiti spovedi na prihodnji dan. To je jako mučno.

Vpliv večkratnega prejemanja sv. zakramenta je opazati na vseh misijonih. „Mi spodbujamo ljudstvo, da se večkrat približuje mizi Gospodovi,“ piše p. M a n h e w s, začasni upravitelj vikarijata na gornjem Nilu (Uganda), „in njih število rase dan za dnevom. Naš sv. oče so dobro uganili tudi potrebe teh črncev, ko so pozvali katoliški svet, da se kolikorkrat mogoče nasičuje z ‚evharističnim kruhom‘. Spovedniki opazajo znaten napredek pri mnogo dušah, ki so rade poslušale besede sv. očeta.“ Tu se nam vsiljuje pripomba:

Že nekaj let, posebno pa še v zadnjem času, kaže se med krščanskimi dekleti v Afriki čudno nagnenje za redovniški stan. Mnoge želijo, popolnoma po vzgledu misijonskih sester, se posvetiti Bogu. Zato se ustanavljajo tudi v več vikarijatih kongregacije domačih sester, kojih nekatere izkazujejo že lepe uspehe. Čemu se naj pripisuje to nagnenje, ki je naravnemu značaju afrikanske žene naravnost nasprotno? Ne-li sv. obhajilu, „vinu, iz kojega klijejo device“?

„Jaz sam,“ piše škof Munsch, „smatram ta redovni poklic kot sad večkratnega sv. obhajila, ki smo ga vpeljali pri naših otrocih pred enim letom.“ — Prečastiti p. rektor kolegija na Madagaskarju piše: „Pogosto obhajilo vzdržuje v kolegiju dober duh in razvija poklice.“

Dobrodejni vpliv sv. obhajila ne izpremeni samo vedenja, ampak zbuja med ubogimi črnci, posebno pri ženskem spolu, tudi poklice.

Številke naj govore! Žalibog ni statistika tako popolna, kakor bi mi želeli, deloma, ker niso dnevna obhajila štel na nekaterih misijonih, deloma niso nič razločevali med velikonočnimi in drugimi obhajili, deloma ni bilo pri številu obhajil označeno tudi število kristjanov vikarijata ali prefektore, kar bi nudilo ravno najzanimivejše primerjanje in obenem najboljši dokaz večje ali manjše gorečnosti, s katero se zamorci bližajo mizi Gospodovi. Številke vendar, ki jih podajamo kongresu, so skozinskoz resnične, čeravno se zde včasih presenetljive in zadoščajo za dokaz pogostega obhajila novokrščencev v Afriki.

Govorimo najprej o velikonočnem obhajilu. Nahajamo vikarijate, kjer skoro vsi kristjani izpolnjujejo svojo velikonočno dolžnost. Škof Carrara, apostolski vikar v Eritreji, piše o tem: „Kar se tiče velikonočne dolžnosti, izpolnjujejo jo vsi, razen nekaterih evropskih mož(!) in malo rojakov, in pristopijo k mizi Gospodovi.“ Prečastiti apostolski vikar v Bagamoyo piše: „Redkokdaj se dogodi, da bi kdo ne opravil velikonočne dolžnosti.“

P. Zappa, apostolski prefekt na gornjem Nigru, pravi: „Med stomi ne zamudi niti jeden velikonočne dolžnosti.“ P. Baeteman, misijonar v Abesiniji: „Tri četrtine naših katoličanov izpolnjujejo velikonočno dolžnost.“ Škof Grison, apostolski vikar Stanley-slapov: „Izmed 7172 katoličanov jih je opravilo preteklega leta (1911) velikonočno dolžnost 5191.“

Glede takozvanih pobožnih obhajil so številni podatki še mnogo tolažilnejši.

Nahajajo se vikarijati, n. pr. na gornjem Nilu (Uganda), kjer precejšnje število kristjanov obojnega spola pristopa vsak ali skoro vsak dan k mizi Gospodovi. Pet poročil je dognalo, da večina kristjanov gre vsako nedeljo k obhajilu, na drugih misijonih, n. pr. v Bečuvanski deželi, v Shiré gredo vsi odrasli enkrat na mesec k sv. obhajilu. „Navadno gredo,“ piše škof Grison, „kristjani, ki živijo v bližini misijona, vsake tri tedne ali vsakih štirinajst dni k obhajilu, mnogi gredo vsako nedeljo, nekateri še celo med tednom. V šestih vikarijatih in jedni prefekturi, skupno s 337.132 dušami, imamo 3,150.964 pobožnih obhajil, kar znese povprečno 10 obhajil na enega kristjana na leto. Od teh vikarijatov naj omenimo onega v Osrednjem Madagaskarju z 1,083.045 obhajili na 189.225 kristjanov in vikarijat v Severni-Viktoriji-Nyanca z 1,236.126 obhajili na 113.811 kristjanov. Najvišjo povprečno število obhajil nudi nam vikarijat Južna-Viktorija-Nyanca. Na 15.000 kristjanov so zaznamovali misijonarji v preteklem letu 487.909 obhajil, kar znese približno 32 obhajil na enega kristjana. Takoj za tem pride vikarijat Unyanyembe s povprečno 30 obhajili na enega kristjana in prefektura Vzhodni-Niger, kjer pride povprečno čez 30 obhajil v enem letu na posameznega kristjana.

Na podlagi teh misijonarskih poročil in statistik se lahko z gotovostjo sklepa, da gre večina novokrščencev v vseh delih Afrike najmanj tri- do štirikrat na leto k obhajilu, mnogi pa še večkrat.

(Konec sledi.)

Vtisi potovanja iz Gardaie do Elgoleje (Sahara).

(Poroča o. Orant, iz reda Belih očetov.)

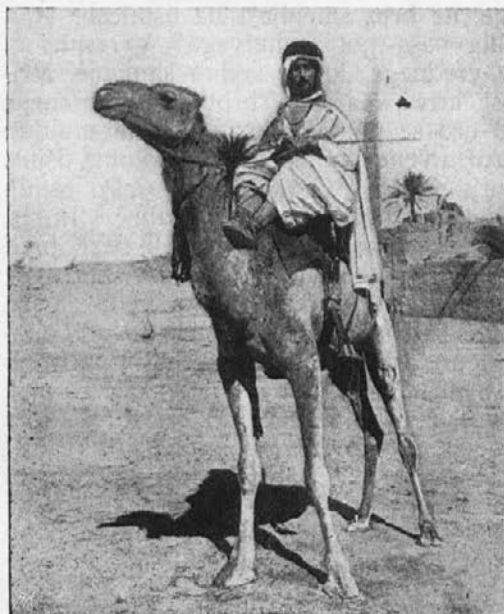
Potovanje na kameli, kakor smo to storili od Gardaie do Elgoleje, ni tako težavno, kakor sem si bil predstavljal, posebno če si si tu gori na grbi dobro uredil. Tudi ne nudi nič nenavadnega; ure sledijo uram, ki so zelo podobne

druga drugi. Mogoče, da bi brihtna glava med potom našla zanimive podrobnosti. Kak navdušen človek bi morda vzkliknil: Kako čarobna zelenica (vadi), kako krasne doline, kjer zeleni bodičevje in jagodičevje! Le pogledjte te divje prepade, ta brezna in tako mične soteske! Kako krasne so te širne planine, kjer se oko v dalji zgubi! Glejte, tu so sledovi gacel, zajcev, jerebic in divjih gosi! itd. — Pa moja kamela me zna čisto pokojno zibkati, ko daje mojemu telesu gibanje

nihala od zadaj naprej in od spredaj nazaj.

Iz Alžirja v Gardaïo vodijo moderna transportna sredstva: 100 kilometrov daleč od Alžirja do Beronagija pelje železnica, potem se pelješ 300 kilometrov naprej v udobni poštni kočiji do Lagonata; v 48 urah se pride potem z drugo kočijo, ki je kot manj ugodna dobila ime „fregata na jadra“, do Gardaïe, 623 kilometrov od Alžirja.

Elgoleja leži v daljavi 268 kilometrov od Gardaïe,

Afrikanski misijonar na kameli.

proti jugu. V dvanajstih urah se prekorači na kameli pot 50 kilometrov.

Moje prizadevanje za zdaj je, da ne zadremijem, ker bi ne bilo posebno veselo, če bi se čez glavo prekucnil s te višine dol. Seve, če bi šli čez peščevino, kakor sem si bil domišljjal! Pa že tri dolge dni smo marširali naprej, ne da bi naleteli na zaželjeni pesek. Kamenje, samo kamenje, nič drugega kakor kamenje, ki ima to lastnost, enako prebivalcem te dežele, da pod solnčno vročino počrni. Pa zato ni nič manj trdo. Eden izmed nas je hotel izkušati trdost. Bilo je zjutraj; ravno smo se pripravljali, da zajahamo naše pridne živali, ki so že poklekile. Moj tovariš se je, najbrž da bi

pokazal, da je nepotrebno držati kamelo, od daleč zaletel. Kamela se je pa muhasto vzdignila v istem trenutku in je zagnala mojega ubogega tovariša kakor vzmetalnica daleč proč. K sreči pripadamo rodu, o katerem se pravi, da ima trde butice. Kmalu je bil spet na nogah, in njegova prva skrb je bila, da se počasi in previdno prepriča, ali ga je kdo opazoval. „O ne, nihče,“ sem ga jaz tolažil, „namažite si malo ude.“ — „O, to ni nič! Sem že druge videl.“ — „Mogoče; za mene ste Vi prvi, kateremu se kaj takega pripeti.“ In šli smo dalje, ne brez smehljaja na ustnicah.

Kaj pa je nudila naša pot zanimivega? V resnici ni bilo nič občudovanja vrednega, kakor vedno kamenje. Mogoče je ta enoličnost kriva, da celo brbljači obmolknejo. Kake pol ure ali eno uro se pomenkujemo, potem molimo počasi svoj brevir ali rožni venec, potem sledi absolutna tišina.

Starejši misijonarji so mi v Gardaï rekli: „Po osmih dneh vegetativnega življenja postaneš skoro Arabec.“ In res, nekako odreveniš, dokler te kaka okoliščina ali strah pred padcem zopet ne strese in zbrihta. Dogodkov skoro ni, razen če vzamemo za take srečanje s kamelovim okostjem, ki spominja na prejšnje karavane. Naše kamele to prej opazijo ko mi; potem sklonijo svoj dolgi vrat k tlom in poberejo počasi staro belo kost in, ne da bi pot ovirale, srkajo na njej, jo poizkušajo zdrobiti in žvečijo na njej po cele ure. Mora biti velik užitek, gledati to novomodno tobačno cevko! Slednjič izpustijo kost za sledečo karavano ali morebiti za sebe ob kakem prihodnjem potovanju. — Edino človeško bitje, ki smo ga srečali v šestih dneh, je bil fantek, ki bo nekoč brez dvoma kot civiliziran človek šel nazaj v svojo domovino.

Zdaj smo bili sredi peščenine! O tem še nisem nič povedal. To je pa res lepo, veličastno! Spanec je minil; svoje mladostne sanje sem videl uresničene. Kako veselje, posebno ko sem čutil, da se je moja kamela pripravljala z višjega kupička spolzniti v naslednjo jamo! — Jaz pa nisem pesnik in se vrnem takoj zopet k našemu fantku. Kar nankrat se je prikazal izza ovinka. Oddaleč smo razločili črn klobuk, sukno, hlače, čevlje in posebno krasen dežnik, ki ga je imel kot solčnik razprostrtega. Seveda je moral ta gospod čuvati svojo svežo polt; pa ko je stopil bliže, je bil — zamorec!

Končno smo dospeli srečno do cilja. O, superior je hitro zopet šel nazaj v svoj ljubi misijon, katerega je bil skoz več let namakal s svojim znojem. Brat ni rekel nič, pa sklepati se je dalo iz tega, kako je slavil in povzdigoval

Elgolejo pri odpotovanju iz Alžirja, da se tudi njemu mudi dospeti v tako lepo deželo. Vodnik je srkal z vsemi močmi domači zrak. In jaz sem slednjič stopil na kraj svojega pravega misijona.

Zdaj smo vmeščeni in jutri gremo hrabro na delo. Že dolgo sem hrepenel po delu. Zdaj sem ga vendar našel. Živelo delo! Bog bodi hvaljen!

Misijonski dopisi.

Iz apostolskega vikarijata Južna=Nyanca.

Naši prihodnji krsti bodo, hvala Bogu, še obilnejši ko zdaj, tako piše o. J. Tribout iz družbe Belih očetov; dosegli bomo število petdeset. Nekaj mesecev sem opazujemo med moško mladino resno gibanje; nekega dečka je oče celo hudo tepel in zvezal, ker je molil, in vendar je vztrajal in zmagal.

Na svoji strani imajo Bele sestre kakih deset deklíc pri sebi, ki so zbežale iz domače hiše, da bi mogle moliti in da bi ušle zakonu s poganskimi ženini. Večinoma pridejo po dve, ena sestra ali prijateljica je bila pridobljena za junaški načrt. Položaj teh ubogih deklíc je večkrat zelo obžalovanja vreden. Ena izmed nedavno došlih je bila zaročena z nekim kraljevim ljubljencem, ki ima že dve drugi ženi in gnusno bolezen. Ni vedela druge pomoči nego slediti svoji starejši sestri, ki je pred dvema mesecema poiskala misijon, da uide podobni usodi. Mati je poizkušala jo nazaj spraviti; rekla nam je v njeni prisotnosti: „Zaročenec bo pustil od čarodeja vreči žreb čez nas. Njen oče je mrtev, njegov duh bo prišel in me umoril; usmrtil bo tudi mojega sina in obe deklíci.“ Karkoli smo pravili, da bi jo pomirili, je bilo zaman, in ko sta obe deklíci šli k sestram, je klicala za njima: „Poglejte me vendar še enkrat!“ Uboga žena! Zakaj hoče svoje otroke izročiti zverinskemu človeku?

Stvar je prišla pred sodnijo in mlajša se je morala vrniti k svoji materi. Kaka nasilna sredstva so pač rabili, da bi deklíca privolila v tako žalosten zakon! Zaročenec se je pa bal, da bi prišel navzkriž z misijonom, če nastopi z grožnjami, in je zato nazaj vzel, kar je bil dal: eno kravo in dvanajst koz. Izguba krave je staro paganko tako bolela, da je od jeze nagnala svojo hčer. —

Te dni je prišlo sem malo, komaj desetletno dekle. Njena mati ji je prepovedala moliti; šla je nato k svojemu očetu, ki stanuje v bližini misijona z neko drugo ženo. Oče je obljubil, da ne bo branil mali moliti, pa prej je hotel imeti denar, ki naj bi ga dobil od ženitve svoje hčere. Deklica je torej zopet zbežala; rekla nam je v svoji preprostosti: „Videla sem, da so me hoteli varati, on, ki me ljubi, noče moliti, jaz hočem pa moliti.“ Večkrat je treba dati denarja, da se zaročence odškoduje in starše potolaži.

Krasen Božič smo obhajali; tri dni smo spovedovali. Krst odraslih smo morali odložiti na poldan, da ne motimo spovedi. Celi teden smo imeli navzoče pri sveti maši, in obhajil skoro toliko kakor ob nedeljah. Z veseljem gledamo, da naše delo raste, pa obenem moramo z žalostjo opazovati, da vendar velik del duš gre v izgubo, ker manjka misijonarjev. Če bi se misijonske postaje dale pomnožiti, bi dežela kmalu sprejela krščansko vero.

Obrežje slonovih kosti.

Ustanovitev postojanke Koga.

(Pismo o. P a y iz lijonske misijonske družbe, katerega je pisal naši gospe, generalni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja.)

Visokorodna gospa grafica!

Že večkrat sem Vam mislil pisati, da bi pokazal Družbi sv. Petra Klaverja potrebščine majhne postojanke, katero mi je izročil v varstvo visokočastiti o. Bedel, superior v Koroko in moj višji duhovni predstojnik, potem, ko sem se bil vrnil v Afriko.

Koga ali Gomborodougou (tako se imenuje postojanka) leži 25 kilometrov južnovzhodno od Koroko. Cesta, ki vodi tja, je še precej dobro ohranjena; sicer je treba prekoračiti nekoliko bregov, nekoliko rek prebroditi, toda domačini so postavili več boljših ali slabših mostov, tako da prehod ni ravno preveč težaven. Ob cesti je več vasi, izmed katerih sta dve precej veliki. Prva je oddaljena od Koroko dve uri in se imenuje Loirieâa, druga, Peiguirgueiâa, je tri in pol ure oddaljena od Koroko. Tudi vas Koga je ena izmed večjih in tu stanuje okrajni glavar. Okraj se daleč razprostira in šteje veliko vasi, od katerih je okoli trideset postavljenih okoli Koge; vse vodi okrajni načelnik. Ljudstvo je iz rodu Uâfaûâ, ki je soroden s Senoufoi. Njihovo narečje je različno od onega, ki ga imajo v Koroko; zato se pa pridno učim, da se privadim njihovemu izgovarjanju. Ljudje so zelo delavni. Moški in ženske delajo v nasadih, celo mali sedem- ali osemletni otroci, ki pazijo

na nasade, da jih jerebice, kokoši in posebno opice ne poškodujejo. Če prideta dva tucata teh živali v jinamenski ali koruzni nasad, potem je letina kmalu pri kraju. Pregovor: „Len kakor zamorec“ se zato pri mojih ljudeh ne uresničuje. Osem let sem preživel na obrežju in sedaj vidim, da se oni Senoufoi od mojih zelo razlikujejo. Prvi ležijo cele dneve na solncu kakor kuščarji, nasprotno pa drugi ne izgubljajo nobenega časa. Zemlja je zelo slaba. Ako hočejo imeti ljudje kaj jesti, morajo pridno delati. Akoravno se precej pečajo z živinorejo, ni dežela bogata.

Kakor vsi prebivalci Afrike, so tudi naši Senoufoi častilci fetiša in imajo mnogoženstvo; moslimov ni dosti, teh namreč nimajo radi. Verujejo v neko višje bitje, ki je ustvarilo nebo in zemljo, verujejo v dobre in hudobne duhove, v kraj, kjer bo človek srečen ali nesrečen. Vsledtega se dajo rajši poučiti in lažje izpreobrniti; zraven tega so še mirnega značaja in vdani. Lahko bi dosti navedel o njihovih bogovih, toda o tem drugič. Danes hočem nekaj povedati o ustanovitvi postojanke „Koga“.

To postojanko je ustanovil na prošnjo apostolskega prefekta o. Hamarda, ki je žalibog umrl, o. Bedel leta 1909. To se je storilo čisto v zmislu Rima, ki je misijonarje v notranjosti bodril, da so ustanavljali nove postojanke in tako zaprli pot islamu, ki se je vedno bolj razširjal. Toda kakor vsak drug začetek je imelo tudi to delo veliko težkoč, vendar se je sredi leta 1909. ta postojanka veljavno ustanovila in o. Tardy, ki je bil lansko leto poklican v Mehiko, jo je redno obiskaval, dokler se ni moral vrniti na Francosko. O. Bedel je ostal torej sam in je storil vse, kar mu je bilo mogoče, toda dveh postojank ni mogel oskrbovati. Tedaj je prišel o. Grima, naslednik o. Tardya, v Koroko. V nekoliko mesecih se je moral ta pater iz zdravstvenih ozirov vrniti na Francosko. Jaz sem prišel v Koroko 11. decembra 1910 in sem dobil to postojanko, kjer prebivam vsak mesec 15 do 20 dni in kjer lahko storim veliko dobrega. Veselega in žalostnega srca pišem te vrste in mislim na vse dobro, kar bi morali storiti, a se vsled pomanjkanja pripomočkov ne da izpeljati.

Lega vasi Koga je sledeča. Na severu jo obdaja majhen grič, na vzhodu dela mejo reka Mauu Vaga, na jugu Loofigne in na zahodni strani reka Kogne. Zato je dovolj hladno in ravno sedaj, ko vedno dežuje, je celo mrzlo. Potem so te reke prav ugoden kraj za mušice in, ne da bi naštel tisočev drugih sitnih živali, ki se nahajajo v okolici, je ena zelo nevarna, in to je muha tse-tse, ki provzročuje dremotnost. To bolezen imajo mnogi otroci in tudi starejši ljudje. Nekateri imajo tudi gobe; mnogi so slepi ali imajo druge slabosti. Posvetoval sem se že z okrajnim glavarjem in drugimi glavarji, da bi videli, kako bi se dalo pomagati

tem bolnikom. Obljubili so mi svojo pomoč in bodo obljudi zvesti ostali. Predlagal sem jim, da bi postavili bolnišnico za vsakovrstne bolnike, slepe in tiste, ki trpijo na dremotnosti. Obljubili so in so pripravljeni ne samo kolibe postaviti, ampak skrbeti tudi za hrano bolnikov. Že prihaja več bolnikov in so ves dan pri meni in jaz jih poučujem v katekizmu. V večjem obsegu bi bil to pravi apostolat.

Gotovo morajo dobiti delavci nekaj plačila. Za zidanje bolnišnice in kolib bi zadostovalo 500 fr. Razentega se pa mora še tudi moja kočja popolnoma popraviti. Streha je čisto razdrta, dežuje na mojo posteljo in soba je tako vlažna, da najdem večkrat v njej ostudne sosedice, kakor n. pr. škorpijone, katerim bi lahko prišlo na misel, da bi mojo posteljo obiskali. Nadalje so termiti poškodovali vse zidovje. Če bi hoteli narediti samo novo streho, bi bilo to samo prazno zapravljanje denarja in zato je boljše, da se vse novo napravi. Koliba katehista je v enakem stanju. Moja kočja je razdeljena v dva dela; enega imam za spalnico, drugega pa za kapelo, sprejemno sobo in obednico. Mali altarni kamen, na katerem berem sveto mašo, postavim na majhno, gugavo mizo, kar se gotovo ne spodobi. Toda zadovoljen moram biti s tem, ker žalibog nimam nobenega primernejšega prostora. Potrebna je torej ena kapela. Posvetil jo bom N. lj. Iurški Gospe; zaradi tako mnogoštevilnih bolnikov sem, kakor mislim, prav dobro izbral ta naslov. Upam, da bo Mati božja v prid mojih ljubljenih črnih bolnikov napravila nekoliko čudežev. Jaz prosim vse čistilce N. lj. Iurške Gospe, da mi pomagajo, da bom lahko postavil to kapelo. Izdatek bi znašal približno 500 fr. Vse drugo (izvzemši bolnišnico) bi stalo 1500 do 2000 fr.

Suhi letni čas se bliža; ta se prične listopada in traja do sušca. Samo v tem času se lahko zida. Jaz pa nočem ničesar pričeti, dokler ne vem, koliko denarja imam na razpolago. — Kakor hitro sô postavljene vse te kolibe, se bo dalo napraviti veliko dobrega, ker so mi vsi ljudje brez izjeme naklonjeni. Sledeče se je storilo od zadnjega prosinca sem v Kogi. Krstil sem štiri otroke, od katerih so imeli trije dremotnost; sprejel sem tri katehumene. Čuvam štiri bolnike, ki imajo dremotnost; tedaj, ko boste prejeli to pismo, bodo že najbrž krščeni. Veliko številno mladeničev in otrok pride podnevi ali zvečer po delu, da jih poučujem. Nekateri so izrekli željo, da bi jih sprejel kot katehumene; moram jih prej bolje spoznati.

Kakor vidite, lahko najboljše upamo od tega misijona; kolikor je bilo v mojih močeh, sem to leto storil, da bi ga spravil v tir. Samo z veliko potrpežljivostjo sem prišel do tega rezultata. Kolikokrat sem bil že čisto obupan in sem hotel vse opustiti! Šele zadnji čas so se začeli ljudje nasproti meni drugače obnašati, in

sicer zaradi enega kratkega, nepomenljivega govora, ki jih je oprostil zloglasnega roparja. Tako sem si pridobil njihovo naklonjenost. Začetek je bil težak, jaz sem bil nepoznan. Obiskal sem s svojim katehistom okrajnega glavarja in vse druge glavarje in razložil sem jim vzroke, ki so me vedli k njim: vse slabosti odpraviti in vsem dobro storiti. Prosil sem jih nato, da bi mi izročili svoje otroke, da jih poučujem v katekizmu. Vsi so obljubili, in to je bilo tudi vse. Ko sem hotel videti bolnike, so jih poskrili in mi odgovorili, da so vsi zdravi; nič se ni dalo napraviti.

Končno je dal Bog, da sem našel mesca rožnika bolnega otroka. Rekel sem materi, naj mi ga izroči, da ga bom oskrboval. S čim sem mu pa hotel postreči? Nisem vedel — zdravil nisem imel. Položil sem ga na svoj oblazinjen stol in pokril s svojo haljo, kajti oblečen ni bil. Prvi dan ni bilo govora o katekizmu; hotel sem se prepričati, če je mali zelo bolan. Drugi dan je mati otroka zopet prinesla, ker je videla, da mu dobro strežem. Začel sem s katekizmom in nadaljeval celih osem dni; ker sem zapazil, da je bolezen vedno nevarnejša, sem ga vprašal, če bi hotel biti po smrti srečen in otrok božji. Tedaj je prosil za sv. krst. Preden je odšel domov, sem mu ga podelil v prisotnosti njegove matere, ki je bila videti zelo zadovoljna. Osem dni pozneje sem izvedel, da je umrl.

Mati otrokova te zadeve ni zamolčala in pri prvem prihodnjem obisku so mi pripeljali sedemletnega otroka, ki je imel dremotnost. Rekel sem materi, da je nevarnost tolika, da ni mogoče misliti na zdravje. Bog sam more pomagati in, ako hoče biti srečen na drugem svetu, tedaj mu moram dati zdravilo, ki naredi otroke božje, — in krstil sem dečka. Mali je obžalovanja vreden, bolezen mu je udarila v glavo; čisto je iz sebe in ne je več. Pri svojem zadnjem obisku sem imel srečo, da sem še dva krstil: enega dečka, ki je star 10 let in tudi ima dremotnost; ta ostane podnevi v misijonu in se da poučevati; enega štirinajst let starega, katerega je našel moj katehist v neki mali vasi. Medtem ko sem krstil tega zadnjega, živo okostje, se je nekaj pripetilo, kar moram povedati.

Poučeval sem tega malega dečka, ko je stopil nek dober starček, katerega sem že večkrat obiskal, iz svoje bajte; on je slep. Obiskal sem ga proti njegovi volji, kajti on ni hotel ničesar o tem vedeti. „Jaz sem star,“ mi je rekel, „jaz ne potrebujem ničesar drugega, kakor umreti.“ To pot je omehčal Bog njegovo srce. Pazljivo me je poslušal in ravno med krščevanjem je nagovoril katehista in rekel: „In jaz, bom li tudi jaz prišel v nebesa? Tudi jaz hočem postati otrok božji.“ Katehist je odgovoril: „Ako vse storiš in veruješ, kar te bo pater učil, boš prišel v nebesa.“ In starček je odgovoril: „Tudi krščen hočem biti.“ Te besede so

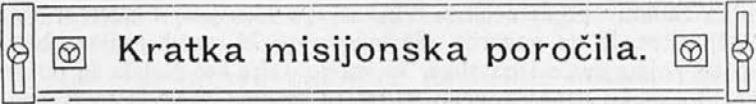
mi segle v srce; vprašal sem ga, če hoče ostati pri meni v misijonu, da ga lahko učim in za nebesa pripravljam. „Hočem priti k tebi,“ je odgovoril, „in pri tebi stanovati.“ On ne bo edini, ki bo ostal pri meni. Mnogi želijo to.

Upam, gospa grofica, da boste zaradi dobrega, kar lahko tukaj storim, mojo prošnjo naznanili udom Vaše Družbe in mi preskrbeli, če ne vse vsote, vsaj en del, da lahko izpolnim svoj načrt. Jaz Vam bom poročal o svojih delih, da takorekoč danna-dan lahko spoznate, kaj se je storilo.

V božjo previdnost zaupajoč Vam priporočam to delo, ki bo postalo Vaše delo in Vam bo pridobilo v nebesih novih zaščitnikov. Uspeh misijona priporočim Vaši molitvi. Kar se mene tiče, bom molil za Vas in ude Vaše Družbe in bom k tej molitvi povabil tudi svoje bolnike in zamorce. — Dosedaj še nisem od apostolske prefektуре ničesar dobil, ker je sedaj sama uboga. Ko mi je visokočastiti apostolski prefekt podelil to mesto, se mi je reklo: „Izročam Vam nižjo postojanko v Kogi, toda dati Vam ne morem ničesar. Vi glejte sami, da boste kaj dobili.“ Samo s 24 fr., katere dobim vsak mesec za svoje osebne potrebščine, moram skrbeti za to postojanko. Katehist dobi mesečno 15 fr., kar znese na leto 180 fr. En suženj in en otrok sta se izročila v moje varstvo; jaz ju preživim z 9 fr., ki mi preostajajo. To je za mene težko breme, kajti jaz nimam nič; vendar nočem obupati. Drugo leto ne bom mogel toliko storiti. Dosedaj sem izdal 300 fr. Za vsako potovanje potrebujem dva nosača, in sicer za tja in nazaj, in medtem ko se jaz mudim, pošljem enega v Koroko, da mi preskrbi živež. Nosači dobijo 50 cent., kar znese za vsako potovanje 2.50 fr., — dosti malo, toda če se te male vsote seštejejo, potem se nabere kmalu velika vsota. Jaz popišem vse natančno, da spoznate moje potrebščine dobro, kajti škoda bi bila za misijon, če bi se opustilo to mesto.

Še enkrat priporočim, gospa grofica, svojo drago postojanko v Kogi Vaši Družbi, da mi pomagata. Tudi našemu generalnemu predstojniku, monsignorju Pelletu, sem enako poročal.

 Kratka misijonska poročila.

Lakota v Mocambique. P. Teixeira, frančiškan, piše dne 4. listopada 1912 naši gospe generalni voditeljici v Rimu srce pretresujoče poročilo o tam vladajoči lakoti: „V svojem zadnjem pismu sem Vam razložil grozote strašnelakote, ki jo občutijo v pokrajini Mocambique. Stotine ubogih zamorcev so že postale njene žrtve, ne da bi portugalska vlada le najmanj pomagala. Sila je od dne do dne večja in lahko Vam zagotavljam, da pade samo v okraju Inhambane vsak dan po več sto ubogih žrtev. — Če bo šlo to tako dalje, bo letos gotovo več ko polovica prebivalstva podlegla strašni lakoti. Zdaj umre 20% prebivalstva in ne vem, kam bo še to dovedlo, kajti smo že v mesecu listopadu in še niti kaplje dežja nismo dobili. Dočim je stala sicer vreča prosa z 90 kg tu na deželi 5 fr., stane letos 40 fr. in več, na jugu 70 fr. Cena pa še narašča, tako da domačini niso v stanu ga kupiti. — Očetje prodajajo svoje otroke po 3 fr., da si dobavijo za ta denar nekaj živeža. Razine vrste rastlin in celo živalske kože pojedjo hlastno od skrajne lakote trpinčeni ljudje. Na obhodu 20 km, ki sem ga napravil, sem naletel medpotoma na štiri na cesti ležeče mrličje, kojih dva so že do polovice razgrizli šakali. — To je vse grozno, gospa grofica! Otroci in odrasli so podobni le še potujočim okostnjakom.“ — Prosimo

častite bralce „Odmeva iz Afrike“ kakor tudi vse verne kristjane, naj za te ubožce molijo.

P. Franco je pisal dne 25. velikega srpana naši gospe generalni voditeljici iz Katigonde naslednje: „Bližamo se koncu šolskega leta 1911/12, ki se bo končalo z novimi posvečenji. Ta posvečenja se bodo vršila v vili „Marija“. Oba subdijakona Bazilij Bumu in Viktor Wome-raka postaneta dijakona, Janez Muswabuci subdijakon; Ludovik Mupera in Anton Wewugira se bosta posvetila v eksorciste. Razentega postaneta Jožef Kaliba in Simon Kpera lektorja, Avgust Musoke in Marko Zake pa dobita tonzuro. — Tako se bo leto, ki se je začelo s posvetitvijo prvih subdijakonov, ravno tako srečno končalo in dalo cerkvi v Ugandi prve dijakone. Upamo, da bo mesec veliki srpan prihodnjega leta dal Gospodu prve duhovnike. V teku leta smo postavili v Katikondi dvorano za duhovne vaje, več šolskih in študijskih prostorov. V prihodnje mislimo še postaviti lepo in trpežno kapelo. — Z našimi semeniščani smo prav zadovoljni, dobri so in kažejo resno voljo, ki upravičuje lepe nade. Gospod nam je podelil skoz vse leto izborno zdravje. Z veseljem gledamo vsi novemu letu nasproti, da damo tem upapolnim pokrajinam prve črne duhovnike.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 9. prosinca. Prečastiti apostolski vikar v Natalu, škof Delalle iz reda oblatov Brezmadežnega Spočetja, je imel danes v naši dvorani svetlopisno konferenco v angleškem jeziku. Mnogo duhovnikov in kolegijev je sledilo našemu vabilu, tako da je bil obisk mnogoštevilen. Škof Delalle je podal jasen in

silno zanimiv popis svojega velikanskega vikarijata, v katerem biva 23 ljudstev, ki ne govorijo nič manj nego 73 raznih jezikov. Nato so se pojasnjevale lepe slike, ki kažejo kafre kot divjake in potem kot dobre kristjane. Končno je izrazil gospod škof svojo najvdanejšo zahvalo gospe generalni voditeljici in naši Družbi ter vzpodbujeval posebno navzoče duhovnike in one, ki se pripravljajo na duhovniški stan, da naj ljudstvo v svoji domovini z našo Družbo seznanijo, ji privedejo sotrudnikov in naš „Odmev“ razširjajo.

Dne 13. prosinca. Danes je končala lepa slavnost Epifanie-Oktave, ki jo slovesno priredijo oo. pallotinci vsako leto v v cerkvi S. Andrea della Valle. Vsak dan je božja služba v kakem orientalskem obredu in pridiga v raznih jezikih. Preč. p. Anton pl. Toson, kapucin, je pridigal v angleškem jeziku v prid naši Družbi in je najtopleje priporočal, naj se ji pridružimo. — Tudi letos smo porabili lepo priliko, da smo v teh dneh razdelili naše tiskovine v raznih jezikih, da dobimo na ta način pomoči potrebnim afrikanskim misijonom novih prijateljev.

Dne 14. prosinca. Prečastiti gospod škof v Št. Hipolitu, Janez Rössler, ki je ravnokar došel v večno mesto, počasti našo gospo generalno voditeljico, s katere rodbino je v prijateljskem razmerju že nad štirideset let, s svojim obiskom.

Dne 16. prosinca. Druga konferenca prečastitega škofa Delalle, tokrat v francoskem jeziku. Obravnava isti predmet pod drugimi vidiki in vzbuja zopet pozornost svojih poslušalcev do zadnjega z opisovanjem žrtev pa tudi veselih dni misijonarjev. Naša dvorana je bila natlačeno polna in žal mnogo obiskovalcev ni več našlo prostora. Med drugimi odličnimi osebami omenjamo prečastitega škofa Boštjana Leite de Vasconsellos, škofa v Beji na Portugalskem, ki ga je kot odkritega priznavalca vere prostozidarska portugalska vlada izgnala iz dežele in se je zatekel v večno mesto.

—————

Praktični migljaji za dobrotnice afrikanskih misijonov.

(Konec.)

Suknjice za ministrante (bele) različne dolgosti se pač najboljše izdelajo iz šifona ali lahkega polplatna. Dolgost 50—65 cm, širokost 1.70—2.80 m; dolgost rokavov 50 cm, širokost 50—55 cm, pri vratu naj bo širokost 50—55 cm in

tu sta dva traka, s-katerima se zveže. Dolgost suknjice in rokavov se računi s čipkami vred.

Ministrantove suknjice za velike dečke, katerih dolgost znaša približno 1 *m* ali 1 $\frac{1}{4}$ *m* in bi se posebno rabile pri procesijah, naj imajo spodaj okoli in okoli primeren obšiv in ravno tako v malem merilu na rokavih, ki so enako izdelani, kakor na albah, torej ne popolnoma ravno, kakor pri malih suknjicah, ampak malo poševno. Suknja je dosti široka 2 $\frac{1}{4}$ *m*. Za obe vrsti koretljev se napravijo **rdeče suknjice**, tako da se na sredi zavežejo, in **rdeči ovratniki** iz lahke ovčje volne, ki se na ozko obrobijo ter zlatorumeno ali rumeno z rdečim prepleto.

Perilo za misijonarje in misijonske sestre, za te tudi nogavice (toda ne nogavice za otroke), kakor tudi posteljno in domače perilo se vedno z veseljem sprejme.

Zelo potrebna so v misijonskih postojankah **oblačila za zamorske deklice** različne velikosti in **pasovi za dečke**. Prva so najbolj praktična v taki obliki, da se napravi en moderc in na tega se pripne krilce s kratkimi ali dolgimi, ne ozkimi rokavi, zadi z gumbi. Pri prsih naj bodo oblačila za deklice zelo široka. Samo paziti je treba na to, da se krilce ujema z modercem. Čim večje ozir. daljše je krilo, tem širši mora biti tudi moderc. Čimbolj so ta oblačila pisana, tem boljša so za okus zamorcev! Zato se lahko porabijo ostanki ali vzorci blaga; tudi iz čisto malih vzorcev se dajo napraviti, toda to je zelo težavno delo. — Bela oblačilca so zelo primerna pri krstu ali pri prvem sv. obhajilu. Ta se lahko sestavijo tudi iz ostankov blaga itd. in imajo lahko potem zgornjo obliko.

Pasove pač zelo potrebujejo misijonarji. — To so 1 $\frac{1}{2}$ *m* dolgi in 50—60 *cm* široki, gladki kosi iz belega, lahkega bombaževega blaga. Lahko se napravijo tudi pisani iz pisanega bombaževega blaga ali zložiti se dajo tudi iz ostankov blaga. Ako so obrobjeni s kakšno ozko progo, izgledajo celo prav čedno.

Rjuhe za postelje so tudi hvaležno darilo, ker so v raznih krajih Afrike noči zelo hladne. Tudi te se dajo napraviti iz različnega blaga in če se podložijo z navadnim blagom (n. pr. s pisanim barhentom), so tudi čisto dobre. Rabijo se različne velikosti.

Naj še omenim, da je treba starejše svilnato blago, če se rabi za mašna oblačila in nima primerne barve, barvati; paziti je pa treba, če drži dobro barvo, kar se večkrat ne zgodi.

H koncu kličem tisočkrat „Bog povrni!“ za ves trud in ljubezen, s katero sodelujejo naši sodelavci pri misijonskem delu in prosim še, naj ostanejo vedno vneti, kajti Afrika je zelo velika dežela, trikrat tako velika kakor Evropa, česar si mnogi ljudje sploh ne predstavljajo, in treba je še zelo veliko misijonskega dela, da rešimo te milijone zapuščenih duš, ki še omagujejo v paganstvu.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca mal, travna.

Dne 3. mal. travna, na praznik sv. Benedikta filadelfskega iz frančiškanskega reda, s priimkom zamorec.

Dne 26. mal. travna, na praznik naše ljube Gospe dobrega sveta.

Dne 29. mal. travna, na praznik sv. mučenika Petra iz pridigarskega reda (ustanovni dan Klaverjeve družbe).

Nepopolni odpustek.

300 dni, kolikorkrat se družabnik skesanega srca udeleži tridnevnice, ki jo opravlja Klaverjeva družba pred godom naše ljube Gospe dobrega sveta (26. malega travna).

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

~~~~~  
**Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu prosincu 1129 K 71 v.**  
 ~~~~~


Darovi

od dne 1. do 31. prosinca 1913.

Za afriške misijone: Jenčič J. 3 K 94 v, N. N. 1 K, preč. r. župnik Lakmayer 1 K, preč. g. Pečjak G. 10 K, Rozman M. 2 K, Zabuokovec M. 50 v, Rapuš J. 50 v, Možina M. 30 v, Urana M. 30 v, Starina U. 10 v, preč. g. kanonik Lukežič 8 K, Čigon J. 2 K, Košuta K. 4 K, Vurkelc N. 20 K, Zevnik U. 3 K, N. N. 1 K, Pucigar F. 3 K 50 v, Klein G. 3 K, Rejc C. 1 K, Kokalj M. 50 v, po nabiralniku 36 v, Krašovec M. 50 v, Semrov M. 3 K, Korent J. H. in J. 3 K 50 v, po preč. g. P. V. Učak 12 K, Krštan V. 3 K, Hafner M. 50 v, Humar M. 30 v, preč. g. dekan Ju kovič M. 3 K, preč. g. Onušič 40 K, Belant M. 2 K, Duh A. 7 K 40 v, Kovač F. 4 K, Bahar A. 3 K 50 v, Krajnik A. 2 K, Ambrož M. 2 K, Zucchiati F. 5 K, Jermančič 1 K 50 v, N. N. 8 K 20 v, Tavčar T. 50 v, N. N. 10 v.

Za sv. maše: Kržišnik A. 2 K, Habjan 2 K, Dolinšek H. 10 K, Mesojedec F. 100 K, Lesciach L. 8 K, nabrano po Jenčič J. 110 K.

Za stradajoče: Rozman M. 1 K 59 v, Drašček M. 4 K, Grimšičar M. 1 K, Šušter A. in M. 1 K.

Za okužence v Afriki: Fakin 10 K.

Za gobovce: Hribar F. nabral 3 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Preč. g. župnik Tavčar 20 K, Molj M. 50 K, Ejavec A. za svojo krščenko Štefanijo 10 K, N. N. iz Rudolfovega prispevek k botrinskemu daru za zamorskega otroka 20 K, Sedlar J. botrinski dar za dečka na ime Leopold 25 K, Stenovec J. botrinski dar za deklico na ime Jerica 24 K, Korent H. botrinski dar za dečka na ime Jožef 24 K, Perko F. za svojo krščenko Nežo 3 K 50 v.

Za semenišnike: Jenčič J. 30 K.

Za kruh sv. Antona: Jenčič J. 2 K, Esih J. 6 K, Komac M. 1 K, Rihar F. 2 K, Kelc F. 1 K, Dolinšek V. 8 K, Čuček M. 2 K 40 v, Rozman M. nabrala 2 K 46 v, N. N. 1 K 30 v, Kržišnik A. 5 K 40 v, neimenovana družina 3 K 20 v, Lovšin F. nabrala 1 K, Baša M. 1 K 10 v, Goriup N. 2 K, nabrano po F. Kupčiču od Celjskih dobrotnikov 22 K, Skok M. 5 K, Vehar A. 5 K, Jeraj F. 4 K, Podgoršek M. 3 K, Logar M. 3 K, Nastran M. 2 K, Gubanc M. 2 K, Blažič J. 1 K, Ivana G. 10 K, Lozar A. 1 K, Ravnikar 20 v, Ahn 1 K, po nabiralniku 50 v, Krašovec M. 1 K, Dokl R. 3 K, Senekovič 1 K, Bezlaj A. in J. 4 K, Kočever T. 1 K, Erbežnik F. 1 K, Puncer J. 1 K, Koprišek T. 3 K, Žibret M. 3 K, Matoh M. 1 K 30 v, Grubar M. 1 K, Logar F. 50 v, Pušnik 1 K, Kolar A. 70 v, Masaj R. 1 K, Knes F. 1 K, Škorja N. 1 K, Senica A. 1 K, Potpečan M. 1 K, Vojkovič F. 1 K, Rous B. 1 K, Vojkovič B. 60 v, Horvath J. 1 K, Rous A. 1 K, Lutar A. 1 K, Makovec M. 1 K, Košak L. 2 K, Sedminek 2 K, Zgank H. 50 v, Fakin F. 1 K, Kmet M. 50 v, Baš M. 50 v, Mlakar F. 1 K, N. N. 50 v, po Dvoršak M. 2 K 37 v, Gaberšček K. 2 K, Štrukelj 2 K, N. N. 1 K 40 v, Sedej A. 5 K, Zidar J. nabral 40 v, Strmole M. 3 K, Korent J. 1 K, po Klinc T. 50 v, Marinko M. 50 v, Mujdrica K. nabrala 8 K, I. K. 1 K, Krajnik A. 40 v, preč. g. župnik Repolusk 3 K, Jorač M. 40 v.

Za Klaverjev vinar: Petriček 85 v, Rejc C. 1 K 20 v, Cvek M. nabrala 17 K 80 v, Koučan nabrala v tobacihi tovarni 5 K 14 v.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od rosameznih oseb: 12 K, nabrano po: Lovšin 5 K, Belant M. 5 K, Ravnikar 3 K, Nastran F. 6 K, preč. g. P. Učak 6 K, Medvet 3 K, Marcell M. 3 K, Žibret M. 8 K, Horvath A. 15 K, Zupan 3 K, N. N. 10 K, Klinc T. 5 K, Miklič N. 5 K, Mencin 2 K, Petriček 2 K, Polak 2 K, Petrič K. 9 K, Rode 2 K, Krašovec 2 K, Žitko 3 K, Anžič 2 K.

Za misijonsko zvezo: Kelc F. 2 K, Habjan T. 2 K, Sedej nabrala 6 K, Terjašek B. 1 K 50 v, Štih J. 50 v, Benda 50 v, po preč. g. A. Veranič: A. Kovačič 13 K.

Za cerkev v Abidjanu: Sernak A. 1 K, Kostanjevec M. 5 K, N. N. 7 K, N. N. 50 v, Krašovec M. 50 v, N. N. 2 K.

Za cerkev sv. Frančiška Saleškega: N. N. 50 v.

Za cerkev sv. Antona: Maček 2 K.

Podporniški prispevki: Rihar F. 2 K, Ambrož N. 4 K, pl. Salomon 2 K, Jelen H. 2 K, Seljak A. 2 K, preč. g. župnik Dekleva B. 1 K 50 v, Starec M. 4 K, Terjašek B. 3 K, Terjašek A. 2 F, Kočjaž H. 2 K, preč. g. župnik Presečnik G. 2 K, preč. g. dr. Gnidovec 2 K, Svetličič F. 2 K, Pucigar F. 2 K, Gerčar 2 K, Drofenik M. 2 K, Filipič M. 2 K 50 v, Dular R. 2 K, Belič M. 4 K, Zeme F. 2 K, preč. g. župnik Valenčak 4 K, Mramor F. 5 K, Markelj F. 6 K, Kobola I K, Krštan V. 2 K, Dolenc E 8 K 50 v, Vezenšek 2 K 50 v, Jagodič L. 2 K, preč. g. dekan Mrak 1 K 50 v, Čadež L. 1 K 50 v, Mlakar F. 2 K, Brate U 2 K, preč. g. župnik Jemec 2 K, Sedej A. in M. 4 K, Velikajne M. 2 K, preč. g. Onušič F. 10 K, Šestak M. 2 K, Gerdin A. 2 K, preč. g. župnik Repolusk F. 2 K, Lapanja 2 K, Kenda 2 K, Erman M. 10 K, Tenbaum C. 20 K, Gmajner 2 K, N. N. 4 K.

Skupna vsota 1129 K 71 vinarjev.

Poslano v predmetih: Jenčič J.: žepno uro, perilo, znamke, rožne vence, Hafner: mnogo štanijola, Trink K. rožne vence in znamke, od več oseb rabljene znamke.

Izčrpek iz pravil

Misijonske zveze za Afriko, ki jo je ustanovila in vodi Družba sv. Petra Klaverja.

Sv. Oče Pij X. so to zvezo blagoslovili.

„Misijonska zveza“ je prostovoljno združenje oseb, ki se zedinjajo z Družbo sv. Petra Klaverja, da sodelujejo ž njo za razširjanje katoliških misijonov in reševanje sužnjev v Afriki.

Kdor želi stopiti v „Misijonsko zvezo“, plačuje **50 vinarjev** na leto, ali **5 vinarjev** na mesec.

Člani so obenem deležniki Družbe sv. Petra Klaverja in **kot taki** so deležni **vseh odpustkov in predpravil**, ki sta jih družbi podelila papeža Leon XIII. in Pij X.

Katoliška društva, Marijine družbe, apostolstva i. t. d. pristopijo lahko zvezi skupno (korporativno) s povprečnim ali pavšalnim doneskom.

Duhovniki, ki so kot dušni pastirji, predstojniki društev i. t. d. na čelu Misijonske zveze ter se zavežejo, da bodo vsaj enkrat v letu pridigovali ali v kakem društvu govorili o Misijonski zvezi, bodo sprejeti in zapisani kot pospeševalci Družbe sv. Petra Klaverja.

Vsakih 20 ali več udov Misijonske zveze združi se lahko v Misijonsko skupino. Tisti pa, ki prevzame pobiranje doneskov take Misijonske zveze, se bo imenoval skupinski voditelj.

Zglasi, vpraša in plačuje se

v **Ljubljani**, Pred škofijo, št. 8, II. nadstr. — ali v **Solno-gradu**, Dreifaltigkeitsgasse 12.